

Arrest

nr. 63 307 van 17 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en van Armeense origine te zijn. Op 22 juni 2010 heeft u uw land van herkomst verlaten en op 2 juli 2010 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door G.H.(...)(O.V. 6.637.310), de man waarmee u traditioneel gehuwd bent, werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

U bent in het bezit van een kopie van 1 pagina van uw paspoort en een kopie van 1 pagina van het paspoort van uw dochter, S.P. (...)

B. Motivering

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man, G.H.(...) (O.V. 6.637.310), de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van G.H.(...) (O.V. 6.637.310) werd als volgt gemotiveerd:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (zie CGVS 2, p. 5: uw winkel werd in april 2009 afgebroken wegens het verspreiden van dvd's van de betogingen op 1 maart 2008 tegen de uitslag van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008) niet aannemelijk. U brengt immers zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. De documenten die u voorlegt, spreken de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet tegen. Immers, de kopie van 1 pagina uit uw paspoort en uw rijbewijs bevatten louter persoonlijke informatie, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De geboorteakte van uw dochter en de geboorteakte van uw vrouw bevatten louter gegevens betreffende de identiteit van uw vrouw en dochter, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De vaderschapserkenning bewijst louter uw vaderschap van Sona Hayrapetyan. Het diploma van kapster van uw vrouw en uw diploma van kok bevatten informatie betreffende de opleiding van u en van uw vrouw, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Wat uw medisch attest betreft, dient opgemerkt te worden dat het gegevens bevat betreffende uw gezondheidstoestand en dat u met dit attest niets wil aantonen (CGVS 2, p. 12).

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u en uw vrouw ernstige tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende de door u verklaarde problemen met betrekking tot uw winkel. U verklaart immers (CGVS 2 p. 5 & 13) dat uw winkel nog open was en dat u in de winkel aan het werken was toen u er het bericht kreeg dat de winkel zou worden afgebroken. U verklaart verder dat uw winkel twee weken nadat u dit bericht had gekregen werd afgebroken. Uw vrouw stelt echter (CGVS vrouw 2 p. 3) dat de winkel reeds lange tijd, met name een half jaar tot een jaar, gesloten en verzegeld was vooraleer de winkel werd afgebroken en dat u niet meer in de winkel kwam, tenzij om de winkel leeg te maken. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat jullie tot de dag van de afbraak handel dreven in uw winkel (CGVS 2, p. 13), hetgeen aldus deze tegenstrijdigheid niet opheft. Geconfronteerd met diezelfde tegenstrijdigheid stelt uw vrouw dat ze niet gezegd heeft dat de winkel gesloten was en dat haar werd gevraagd beknopt te antwoorden (CGVS vrouw 2, p. 11). Deze motivering is niet afdoende aangezien uit de verklaringen van uw vrouw duidelijk blijkt dat zij stelt dat de winkel reeds lange tijd voor de afbraak ervan was gesloten. Immers, toen uw vrouw gevraagd werd hoelang het duurde, nadat jullie bericht hadden gekregen dat winkel zou worden afgebroken, vooraleer de winkel effectief werd afgebroken, kon zij hierop niet antwoorden en gaf als uitleg hierbij dat zij zich dit niet herinnert omdat de winkel al lang gesloten was. Ook moet worden opgemerkt dat zelfs indien wordt gevraagd om bondig op de vragen te antwoorden, kan verwacht worden dat men correcte en consistente verklaringen aflegt.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een geponde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat de door u verklaarde problemen naar aanleiding van uw werk voor het bedrijf Moya Semya betreft - meer bepaald werd u in het bedrijf 3 dagen vastgehouden, werd er 23 miljoen dram van u geëist en moest u uw huis verkopen -, waarvan u meent dat u ze heeft gekend omdat u vermoedt dat de directeur van de fabriek, Samvel Arshakyan, 23.300.000 dram schulden had en hij het geld heeft gestolen (CGVS 2, p. 7), dient opgemerkt te worden dat u en uw vrouw hieromtrent verschillende tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaart vastgehouden te zijn voor 3 dagen toen u na uw bezoek aan de winkels terug naar het bedrijf bent gegaan waar u door de lijfwachten van Aleksanyan werd opgepakt (CGVS 1, p. 13). Uw vrouw echter, verklaart meermaals dat u, toen u drie dagen werd vastgehouden, van thuis werd meegenomen door deze lijfwachten (CGVS 2 vrouw, p. 4). Uw vrouw stelt dat toen de lijfwachten aan de deur stonden zij hen vertelde dat u niet thuis was maar dat zij hierop door hen werd weggeduwd, dat ze begonnen te roepen en schrik aanjaagden, dat uw moeder toen onwel is geworden, dat de lijfwachten toen het huis doorzochten waarna ze u meenamen en drie dagen vasthielden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt uw vrouw dat ze niet weet van waar u toen werd meegenomen (CGVS 2 vrouw, p. 5). Deze verklaring is niet afdoende gezien ze niet verklaart waarom ze eerst meermaals stelt dat u van thuis werd meegenomen toen u voor 3 dagen werd vastgehouden (CGVS 2 vrouw, p. 4). Geconfronteerd met diezelfde tegenstrijdigheid bevestigt u dat u van de winkels kwam en vervolgens terug naar het bedrijf ging waar u 3 dagen werd vastgehouden (CGVS 2, p. 14). Deze verklaring is niet afdoende gezien verwacht kan worden dat u en uw vrouw omtrent dergelijk essentieel feit in uw asielrelaas consistente verklaringen afleggen.

Ook stelt u dat u 1 keer met uw vrouw heeft gesproken toen u 3 dagen, met name van 17 tot 20 december 2009, werd vastgehouden (CGVS 2, p. 14), terwijl uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat jullie gedurende die 3 dagen meer dan 1 keer met elkaar hebben gesproken (CGVS 2 vrouw, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u maar 1 keer met uw vrouw heeft gesproken en dat uw vrouw misschien bedoelt dat ze meer dan 1 keer met uw belagers heeft gesproken (CGVS 2, p. 14). Deze verklaring is onafdoende gezien uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal van uw vrouw duidelijk blijkt dat ze ontegensprekelijk doelde op het aantal keren dat jullie elkaar gedurende die periode hebben gesproken. Bovendien mag van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie hieromtrent consistente verklaringen afleggen.

Daarenboven hebben u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende wie bij u thuis aanwezig was toen er een document ondertekend werd betreffende de overdracht van uw huis. Immers, u stelt dat u, uw moeder, uw vrouw, de vertegenwoordiger en man van Gohar hierbij aanwezig waren (CGVS 2, p. 14). Ook stelt u expliciet dat u zoiets niet in de aanwezigheid van bureu kon doen omdat u het zich niet kon veroorloven dat iemand dit te weten kwam (CGVS 2, p. 14). Uw vrouw echter, stelt dat hierbij bureu aanwezig waren (CGVS 2 vrouw, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat niemand van de bureu hierbij aanwezig was (CGVS 2, p. 14). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, gezien u en uw vrouw hierbij aanwezig zouden geweest zijn, mag verwacht worden dat jullie hieromtrent consistente verklaringen afleggen.

Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook dient er opgemerkt te worden dat u uw vluchtroute niet aannemelijk heeft kunnen maken. Op 21 juni 2010 bent u met uw vrouw en uw dochter uit Armenië vertrokken en naar België gekomen met behulp van een passeur, Goga, en zijn vriend David (CGVS 1, p. 10). Gedurende deze rit zat u niet verborgen in de minibus en heeft u controle gehad in Polen en Duitsland (CGVS 1, p. 10 & 11). U verklaart gereisd te hebben met uw echt paspoort (CGVS 1, p. 8). Ene Gaspar heeft in Georgië voor een Europees visum gezorgd (CGVS 1, p. 9). U weet echter niet voor welk land u een Europees visum had (CGVS 1, p. 9). U denkt dat het een Italiaans of Duits visum was (CGVS 2, p. 13). U verklaart eveneens geen afspraken gemaakt te hebben met de passeur indien er controle zou zijn (CGVS 1, p. 12). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaars/passeurs, is het onwaarschijnlijk dat uw passeur met zijn klant geen afspraken heeft gemaakt wat er gezegd diende te worden in geval van

controle en dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Deze vaststellingen doen alvast afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

In het bijzonder zijn deze vaststellingen zwaarwichtig omdat zij het vermoeden scheppen dat u een internationaal paspoort verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties. Bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de vaststelling dat u aan het Commissariaat-generaal tot op heden uw paspoort en het paspoort van uw vrouw, die zich bij uw moeder in Tbilisi bevonden (CGVS 1, p. 7), niet getoond heeft, ondanks het expliciete verzoek hiertoe van het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p. 7 & 19). Tijdens uw asielgehoor heeft u zich nog bereid verklaard te zullen proberen jullie paspoorten te bezorgen aan het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p. 7 & 19). Uw verklaring volgens dewelke de paspoorten van u en uw vrouw van Georgië naar België werden gebracht door ene Nadir en dat u geen contact meer met hem heeft waardoor u uw paspoort en dat van uw vrouw niet kunt voorleggen (CGVS 2, p. 3) is niet afdoende. Immers, het Commissariaat-generaal vroeg u expliciet eerst een faxkopie van alle pagina's van jullie paspoorten naar het Commissariaat-generaal door te faxen (CGVS 1, p. 7 & 19). Echter, tot op heden heeft het Commissariaat-generaal niets ontvangen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u de Armeense paspoorten van u en uw vrouw bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van 1 pagina van uw paspoort en de kopie van 1 pagina van het paspoort van uw dochter bevatten louter informatie betreffende uw identiteit en de identiteit van uw dochter, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen en kunnen aldus deze conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot H.G.(...)

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 317 van 17 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H.G. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker verwijst naar de motivering van de commissaris-generaal aangaande de situatie tijdens en na de kiesperiode van 2008 in Armenië. Verzoeker leidt uit de motieven van de bestreden beslissing af dat de commissaris-generaal wat betreft de kiesperiode 2008 wel erkent dat er zich ernstige feiten hebben voorgedaan die een vervolging kunnen uitmaken in zin van de Conventie van Genève. Verzoeker merkt

tevens op dat het bijzonder opmerkelijk is dat de commissaris-generaal aan de ene zijde toegeeft dat er sprake is van onderdrukking van de oppositie om vervolgens te stellen dat uit informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopij in het administratief dossier bevindt blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waar politieke partijen activiteiten kunnen ontwikkelen. Het gegeven dat de commissaris-generaal de schendingen van de mensenrechten aanhaalt om vervolgens het officiële standpunt van de Armeense overheid kritiekloos over te nemen door te stellen dat Armenië een democratie, is volgens verzoeker bijzonder opmerkelijk.

Verzoeker concludeert hieruit dat de bestreden beslissing tegenstrijdigheden bevat aangaande essentiële punten en dat er schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt tevens dat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker benadrukt nogmaals dat de commissaris-generaal zich ten onrechte schaart achter de officiële standpunten van de Armeense overheid en deze bovendien in schril contrast staan met de verhalen van talrijke vluchtelingen.

Verzoeker argumenteert dat de verklaringen van deze vluchtelingen consistent, gelijklopend en repetitief zijn en steeds refereren naar schendingen van de Conventie van Genève. Verzoeker verwijst tevens naar de bewijslast van een asielaanvraag die in beginsel rust bij de vluchteling en geeft vervolgens een korte theoretische uiteenzetting weer aangaande de bewijslast. Verzoeker koppelt zijn uiteenzetting tevens aan een schending van het redelijkheidsbeginsel daar de bestreden beslissing volgens hem in kennelijk wanverhouding staat tot de motieven waarop ze steunt en hij verwijst tevens naar de theorie rond het voordeel van de twijfel.

Verzoeker concludeert tot slot dat zijn asielrelaas als voldoende zwaarwichtig dient te worden beschouwd en hij vraagt dan ook om hem als vluchteling te erkennen in het kader van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen in het kader van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of de zaak na vernietiging terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat er geen sprake is van draagkrachtige motieven. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting weer aangaande de formele en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker argumenteert dat de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat verzoeker niet kan aantonen dat hij persoonlijk niet meer zou worden vervolgd in zijn vaderland. Hij meent dan ook dat de motivering strikt genomen beperkt kan worden tot één enkele lijn die op geen enkele wijze rekening houdt met de uitgebreide uiteenzetting van verzoeker zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker verwijst wederom naar zijn argumentatie aangaande de motivering van de bestreden beslissing wat betreft de situatie in Armenië. Verzoeker stelt dan ook dat de gegeven motivering noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien en bovendien niet afdoende is zodat de vernietiging van de akte zich opdringt.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid.

Verzoeker voert aan dat de motivering niet correct is en wijst er op dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand in Armenië zoals deze heden ten dage bestaat. Verzoeker stelt dat het absoluut onredelijk is om tientallen niet zo honderden identieke vluchtverhalen te negeren en zich te beperken binnen het kader van de zogenaamde informatie waarover de verwerende partij zou beschikken tot de officiële versie van de Armeense overheid. Verzoeker voert aan dat de behandeling van zijn asielverzoek niet geschiedde op faire en objectieve wijze en te steunen op de zogenaamde informatie waarover de verwerende partij zou beschikken maar zich te beperken tot de officiële versie van de Armeense overheid.

Verzoeker voert wederom aan dat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en dat de bestreden beslissing moet vernietigd en hem het verblijf niet mag worden ontzegd.

2.2. Gelet op de inhoudelijke overlapping van de verschillende middelen van verzoeker worden de middelen samen behandeld als één geheel teneinde een duidelijke analyse weer te geven van de middelen die worden aangevoerd.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 september 2010 en op 15 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4. In het begin van de motivering van de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar de informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd en waaruit blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. De bestreden beslissing verwijst naar CEDOCA informatie waaruit blijkt dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging is omwille van politieke redenen, tenzij eventueel in bijzondere en zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg kunnen gedocumenteerd worden.

Gelet op deze informatie oordeelde dat de commissaris-generaal dat het asielrelaas niet aannemelijk is, temeer verzoeker geen overtuigende en concrete bewijsstukken heeft neergelegd, hij en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben neergelegd en verzoeker ook aangaande zijn vluchtroute vage verklaringen aflegde.

De Raad benadrukt dat de motivering als geheel moet gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Dienaangaande merkt de Raad op dat de motivering van de bestreden beslissing geenszins

kan herleid worden tot de "mededeling" dat verzoeker niet kan aantonen dat hij persoonlijk niet meer zou vervolgd worden. De bestreden beslissing is het geheel van motieven.

De Raad besluit dan ook dat de redenering van verzoeker niet kan gevolgd worden en verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van dit onderdeel van de bestreden beslissing. De gratuite bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal zich ten onrechte schaart achter het officiële standpunt van de Armeense overheid kan niet worden gevolgd. De landeninformatie die in het administratief dossier zit is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, gebaseerd op diverse bronnen terwijl verzoeker een bundel niet-geanalyseerde overzichtsartikels neerlegt. Verzoeker toont niet aan waarop hij zich baseert om te argumenteren dat de commissaris-generaal zich ten onrechte schaart achter het standpunt van de Armeense overheid.

Wat betreft de verwijzing naar de verschillende asielaanvragen van andere Armeense vluchtelingen merkt de verwerende partij terecht op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden behandeld en dat men bij het nemen van een beslissing steeds rekening houdt met de concrete situatie van in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen en dat de feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag bepalend zijn bij de beoordeling van het dossier door de commissaris-generaal.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de bestreden beslissing is niet afdoende om de concrete motivering op dit punt te weerleggen. Verzoeker toont bovendien op geen enkele wijze aan dat de informatie aangaande de huidige situatie van Armenië dat zich in het administratief dossier bevindt niet objectief zou zijn.

De stelling dat de motivering op geen enkele wijze rekening houdt met de uitgebreide uiteenzetting van verzoeker mist feitelijke grondslag, zo blijkt duidelijk uit het geheel van motieven van de bestreden beslissing. Uit de motivering blijkt duidelijk dat verzoeker beoordeeld is geweest op basis van zijn persoonlijke merites en er is ook geen sprake van een stereotiepe motivering.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier

Verzoekers argumentatie bevat verder geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. (...)"

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. Voorzitter;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,